

2014. december 24.
Mandabokor
Szentesti Istentisztelet

„József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. ²¹Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” ²²Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: ²³„Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuélnak neveznek” - ami azt jelenti: **Velünk az Isten.” Mt 1,20b-23**

Drága Gyülekezet!

Ebben a rövid igeszakaszban a Jézus jövetelének körülményei és célja egyaránt meg van fogalmazva. Egy lelki konzervben össze van foglalva, bele van sűrítve, hogy Jézus milyen körülmények között született és mi volt az oka földre jövetelének.

Először nézzük meg, milyen körülmények között született Jézus. Egy nem mindennapi eseménynek lehetünk szemtanúi, na de Isten cselekvése sosem volt mindennapi. Isten munkája az ember számára mindig felfoghatatlan, megmagyarázhatatlan és

rendkívüli. Így volt ez a teremtésnél is. Az ember próbálja megmagyarázni a megmagyarázhatatlant, értelmezni az értelmezhetetlen eseményeket és felfogni az ember számára felfoghatatlant. Az ember sosem lesz rá képes, hogy az Isten dolgait megértse, megmagyarázza, felfogja. („⁸**Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR.**” Ézs 55,8). Képtelenek vagyunk rá, ezért szükséges a hit. Hittel van lehetőségünk megragadni azokat a dolgokat, amelyeket Isten cselekszik. Isten létét, munkáját egyedül alázatos hittel, nyitott szívvel, engedelmességgel, feltétel nélküli bizalommal lehet megragadni. Akiből hiányzik az alázatos hit, a feltétel nélküli bizalom és a nyitott szív, az nem tud mit kezdeni a biblia történeteivel, kijelentéseivel, a benne olvasható eseményekkel, nem tud mit kezdeni ennek a történetnek már a kezdőmondatával sem. Mert sokan vannak, akik a Bibliát elfogadják, mint „etikai kódexet”, morális útmutatást, de amikor konkrét történeteket olvasnak, akkor megkérdőjelezzik annak valóságtartalmát. Sokan vannak, akik a Bibliát alapvetően egy „jó

könyvnek” tartják, de abban a pillanatban, mikor az ember életével kerül összefüggésbe a Szentírás Szava, akkor már megkérdőjelezzük az üzenetét. Ezért fontos a hit és a bizalom. A hitre, a feltétel nélküli bizalomra és a nyitott szívre Istennek van hatalma késszé tenni bennünket. Senki sem születik ezekkel. Sőt, ezek mind alapvetően hiányoznak az életünkben. Úgy jövünk erre a világra, hogy alapvetően kételkedünk, bizalmatlanok, engedetlenek vagyunk Istennel szemben. Ilyen az alaptermészetünk. De készséget látva Isten késszé tudja szívünket tenni, hogy hit, bizalom, nyitott szív és engedelmisség legyen bennünk. Vasárnapi prédikációjában Kiss Máté is elmondta, s meganyi bizonyágtételben hallhattunk olyat, hogy az első őszinte imádság úgy hangzott: „*Uram, nem tudom, hogy te létezel, de, ha vagy, kérlek, vedd el bűneimet, bocsáss meg nekem...*”. S valami csodával határos módon ezeknek az embereknek az életük egyenesbe jött, a bűn terhei már roskasztották a szívüket, életüket. Megkönnyebbülve, bűneiket letéve tudtak és tudnak élni, a bűnt bűnnek látják, a Jézus halálát és az Ő kegyelmét pedig egészen

magukra vonatkoztatják. Ekkor formálódik ki az emberben a feltétel nélküli hit, bizalom, engedelmisség, amellyel nem megkérdőjelezi Isten cselekvését, hanem tudja, hogy a legjobb az, amit Isten mutat és tesz. Ha ezek megvannak, akkor tudjuk Isten cselekvését elfogadni és belesimulni az Ő akaratába. Józsefnek is erre volt szüksége ebben a történetben. József feltétel nélkül bízott Isten döntésében, máshogy egyébként nem is tudna mit kezdeni az előtte álló helyzettel.

Gondoljunk bele, ott van József, aki eljegyezte Máriát, jegyben járnak, nem élnek együtt, nem érinti egyik a másik, hanem tisztaságban élnek – teljesen ellentétben a mai kor szellemével, ahol rendszeresen „balesetek” történnek ezen a területen, együtt élnek, néhány hét vagy hónap után összeköltöznek, a testi tisztaságot csak a szótárból ismerik, s teljesen természetesnek veszik ezt az utat. S nem veszik észre, hogy a testi-lelki tisztaság már rég nincsen ott az életükbe, s a paráznaságot csűrve, csavarva, de megmagyarázzák. Mária és József tisztán éltek, jegyben járásukkal készültek a házasságra, mind a kettőnek tiszta volt a

szíve, a szándéka, a lelkiismerete, s egyszer csak Mária bejelenti, hogy áldott állapotban van. Úgy gondolom, Máriát legalább annyira leforrázta ez a hír, mint Józsefet. Mit lehet ilyenkor tenni? Hiszen szeretik egymást, Mária tudja, hogy tisztaságban él, József szintén tudja, hogy sem Máriát, sem asszonyt soha nem érintett, hogyan hihet egyik a másiknak, hirtelen a szerelmébe, Máriába vetett bizalma megingott, emberileg teljesen kilátástalan a helyzet. Mind a ketten értetlenül állnak a helyzet előtt. József először, mivel erre még a világtörténelemben nem volt példa, s igazából biológiailag sincsen magyarázat, először emberileg közelíti meg a helyzetet, s elhatározza, hogy elbocsájtja, elküldi az ő jegyesét, Máriát. Mivel nagyon szereti, ezért nem a zsidó törvények szerint jár el (Mária édesapjához kellett volna vinnie és ott nyilvánosan halálra kellett volna kövezni: „**20 De ha igaz volt a vád, és a lány nem volt szűz, 21 akkor vigyék a lányt apja házához, és kövezzék halálra a város férfiai, mivel gyalázatot követett el Izráelben azzal, hogy paráználkodott apja házában. Így takarítsd ki a gonoszt a magad köréből!**”

V. Móz 22,20-21). Józsefben győzedelmeskedik Mária iránt érzett szerelem, de nem a törvényt tartja előtérben, hanem egyszerűen csak elbocsájtja. Milyen hatalmas csalódást jelentett ez Józsefnek. Az, akit szeretett, akivel össze akarta kötni az életét, akivel készültek a közös életre, azt most el kell bocsátani hűtlenség miatt. S ott van Mária, aki értetlenül áll a helyzet előtt, mert ő aztán mindent tudott, s számára egyszerűen megmagyarázhatatlan, felfoghatatlan, érthetetlen minden. Hogyan történt mindez? S ekkor Isten beleavatkozik ebbe a helyzetbe, s a megmagyarázhatatlant, az értelmezhetetlent, a felfoghatatlant, amire nincsenek szavak, amit emberileg képtelenség felfogni, azt Isten elvégzi Mária és József szívében. Mert Isten tetteire nincsen magyarázat, azt nem lehet értelmileg, racionálisan, kész érvekkel megmagyarázni. Isten tetteit alázatos hittel, feltétel nélküli bizalommal, engedelmisséggel, nyitott szívvel lehet megérteni. Bármelyik hiányzik az emberből, akkor számára érthetetlen minden isteni cselekvés. Ha hiányzik az alázatos hit, akkor kétségbe vonom Isten mindenhatóságát. Ha hiányzik a feltétel

nélküli bizalom, akkor megkérdőjelezem, hogy Isten minden terve és tette jó és tökéletes. Ha hiányzik belőlem az engedelmisség, akkor úgy gondolom, én mindent jobban tudok Istennél, nekem ne mondja meg, mikor, mit, hogyan csináljak. Isten csak azok előtt tárja fel önmagát, akikben ez a készség és nyitottság meg van. József komolyan vette, amit Isten kijelentett neki. Azt mondta: „Ne félj magadhoz venni Máriát...”. Mit jelent ez? Józsefben is voltak félelmek, aggályok, de Isten kijelentése után egy szemernyi kétsége nem volt, hogy Isten tette, kijelentése jó. Megnyugtató volt számára mindaz, amit Isten mondott. Mert volt benne alázatos hit, feltétel nélküli bizalom és engedelmisség. Isten tettét csak ilyen szívvel lehet megérteni. Józsefből eltűnt a kétség, a félelem, eltűntek az aggályok, mert tudta „Mit Isten tesz, mind jó nekem...” (348. ének). Így tudott bele simulni Isten tervébe. Na, de milyen tervbe? A megváltás tervébe. Abban a kiváltságban lehet része Máriának, hogy a világ Megváltójának, Jézus Krisztusnak adhat életet és abban a kiváltságban lehet részük, hogy azt a gyermeket nevelhetik fel, aki az én, meg a te bűneidet

magára vállalja. Milyen csodálatos kiváltság ez, hogy Isten Fiának életet adva, Őt felnevelve, Isten üdvtervében szolgálatuk lehet. S itt már eltörpül Mária és József szolgálata, itt már Jézus Krisztusra helyeződik a hangsúly, aki magára vette, kifizette bűneink büntetését, a keresztfára szegezte a minket terhelő adóslevelet. Annak a Jézus Krisztusnak adhat életet, aki elveszi a világ bűnét. Ebben a szolgálatban Mária és József meglátja a szolgálatot, a reájuk bízott feladatot engedelmisséggel, alázatos hittel és feltétel nélküli bizalommal végzik. Nem képzelik magukat többnek, mint amilyenek valójában, de azzal a lelkülettel a felfoghatatlan, a megmagyarázhatatlan és az érthetetlen isteni cselekvés kitárul előttük, s azon az éjszakán életet adnak annak, aki a világ bűnét magára vállalja, hogy nekünk valóban ünnepünk lehessen.

Azóta tudhatjuk, hogy egészen közel jött az Isten Jézusban, velünk van, s csak annak fedi fel önmagát, akiben hit, e bizalom és engedelmisség van Ő iránt. Ezzel a hittel lehet megragadni a karácsonyi és a húsvéti eseményeket, Isten cselekvését, munkáját,

a megváltást előkészítő szentesti történetet, s így lehet egészen személyes Jézus Krisztus születése.